По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 17 (10.400). Львів, неділя 25. січня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. шад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО"

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ.

Над Тихим Океаном.

На Далекому Сході підписано клаптик паперу, який може стати зворотницею на широкому шляху міжнародньої політики і напрямною зовсім нового укладу державних сил. Поміж Японією і Союзом Радянських Республик заключено умову, якою анульовано всі умови з царських часів, урегульовано справу Сахаліну — себто найбільшу болячку російсько-японських відносин, передбачено компромісове полагодження справи старих російських боргів і — визначено максимальний речинець двох тижнів для формального взаїмного визнання. Правила про далекойдучі концесії на експльоатацію нафти й вугілля на Далекому Сході й згадка про права Японії до концесії у глибині Рад. Союзу, доповнюють підписаний договір. Очевидно, що мова тут лише про найзагальніші обриси підписаної умови, ті, про які донесли світові перші загальникові телеграми. Коли зважити, що ось американська телеграфічна агенція, покликуючись на відомости з Пекіна, вже нині натякає на тайну клявзулю умови, якою заборонено обом державам заключати з якоюнебудь третьою державою угоду, що нарушалаб суверенність одної із них, і дечу примітку про тимчасове de interessement Японії у справі Бесарабії, — можна сміливо допускати, що межі радянсько-японського договору далеко переступають ті справи, про які згадано вище. Це вже не плятонічна умова про пустословне визнання по рецепті Мек Донельда, чи навіть Ерріота, а справжній союзницький договір.

Коли пишемо ці рядки, не маємо ще закордонних часописів, — чуємо лише, що в Льондоні й Вашингтоні вістка про підписання договору стала сензацією дня. Не дивниця: японсько-радянське порозуміння в першу чергу зачіпає інтереси Злучених Держав, а зараз у слідуючу — Великої Британії. Адже експанзія на Тихому Океані — це завітній принціп американської закордонної політики. В жертву цьому принципові принесено зацікавлення европейськими справами; страх, щоби не дати втягнути себе у крутіж европейських конфліктів, був викликаний передусім постулятом: скупчити всю увагу на супремації Злучених Держав на Тихому Океані і, що за тим іде, на гегемонії америк. впливів на східноазійському суходолі. Політично-господарське зближення з Англією й окремі умови про поділ впливів на Т. Океані, иншими словами: підготовка загального англьо-саксонського союзу має на меті забезпечити Злучені Держави перед війною з Японією.

Війна із Японією! Це марево, яке турбує американських політиків і хвилює американське громадянство мабуть не менше, ніж Французів — марево німецького реваншу. Саме напередодні підписання радянсько-японської умови б. державний секретар і делегат Злучених Держав на Мировій конференції Лянсінг апелював до нинішніх керманичів своєї батьківщини, щоби зорко слідкувати за подіями в Азії і замісць редукувати — збільшувати америк. морську й воздушну силу. Російсько-японсько-китайський союз, на який виразно натякав розвиток останньої громадянської війни в Китаю (успішні інтриги рад. посла Карахана в Пекіні на тлі афери про манджурську залізничу лінію) находить нині вже зовсім недвозначну форму. Росія стає третьою азійською державою. Нинішні її правителі, большевики, як мистці у пропаганді, будуть дальше орудувати гаслом: Азія для азійських народів!, — а після союзу з Китаєм і Японією матимуть свобідний грунт для протиамериканської й протианглійської агітації. Чи тепер остаточно переможе думка американського сен. Бораги про потребу визнання Рад. Союзу й візьме верх пацифістичний настрій през. Куліджа, чи навпаки прийде реакція у напрямку тим радикальнійшого поборювання комуністичних впливів — про це скажуть своє слово недалекі події. К-и

Виконавчий розпорядок до шкільного закону для „креців".*)

II.

Виконавчий розпорядок до закону з 31. липня 1924, „що заключує деякі постанови про організацію шкільництва", торкається не тільки привселюдного шкільництва, але й середнього та фахового.

І так істнуючі на території воєвідств: львівського, станиславівського, тернопільського, волинського, поліського, новгородського і адмін. округу виленського учительські семинарії задержують дотеперішню мову навчання. Окремим розпорядком буде означена програма навчання в двоязичних семинаріях (§ 18). Отже розпорядок в повній силі задержує дотеперішню супрематію польщини в учит. семинаріях. На всьому вгорі поданому просторі є вправді кілька семинарій з назви утраквістичних і дві з назви українські, та в суті речі всі вони є польськими школами по духу, мові і навіть складі учителів і учнів.

Приватні учит. семинарії з недержавною мовою навчання можна основувати на тих самих умовах, що й приватні школи з польською мовою навчання, одначе в не-польських приватних семинаріях обовязковою є наука по польськи польської мови й літератури, історії й географії й науки про сучасну Польщу (§ 19.)

Вступаючі до двоязичних (польсько-українських чи польсько-білоруських) семинарій обовязані виказатися знанням крім державної мови ще й недержавної (української чи білоруської). Обєм знання недержавної мови при вступі до учит. двоязичних семинарій припише міністр освіти (§ 20).

На цілій українській і білоруській національній території відтепер можна основувати державні середні загально-освітні школи тільки з польською викладовою мовою або двоязичні (польсько-українські чи польсько-білоруські). (§. 21).

Управлений виступати з домаганням запевнення дітям в середніх школах в недержавній мові є батько дитини, мати (як батько не виконує батьківської влади) або правний опікун. І тут приноровлено своєрідний „плебісцит", бо „управнений" мусить висловити своє домагання в формі окремої декларації, підписаної в приявї директора середньої польської школи, в якій вчиться дана дитина. Ті декларації мусять бути заосмотрені приміткою того директора „в моїй приявї", та ствердженням управнення декларанта виступати в імени даної дитини, як також засвідчення приналежности до національности, в якої мові хотів би забезпечити дитині науку. Так змайстровану декларацію директор польської школи пересилає кураторові (§. 22). І куратор ще раз стверджує важність декларації (не знати тільки, яким чином, чи через староство, чи через поліцію, чи сам особисто удається до управненого), а про заснування двоязичної школи в границях закону й ухваленого буджету рішає міністер освіти. Про злучення двох середніх шкіл, виключно польської й виключно української в одну двоязичну школу теж постановляє мін. освіти (§. 23). Програму навчання польської мови й літератури, історії й географії та науки про сучасну Польщу в середніх школах з непольською викладовою мовою означить окремий розпорядок (§. 24).

Як бачимо, то §§ 21—24 торкаються середньої загально-освітної школи (себто гімназій всіх типів). Мін. розпорядок раз на все постановляє, що кількість українських середніх шкіл ніяким чином не може бути побільшена, хіба поменшена (не знати, на чиє домагання) згідно з поглядом і рішенням міністра освіти. Дальше влаштовується „плебісцит" з індивідуальними деклараціями відносно переміни на двоязичні вже істнуючих шкіл і ще неістнуючих. Коли вже українська дитина хотить до польської школи, а батько, мати чи опікун хочуть запевнити їй двоязичну науку, то в першу чергу слід підписати декларацію перед директором польської школи, виказавшись управненням і доказавши національність (непольську) дитини. Яким чином доказується національну приналежність дитини, що саме рішає про той доказ, що є міродатне і рішаюче, щоби директор польської школи признав деклеровану національність, про те розпорядок не говорить. Директор польської школи повинен додати нотку „в моїй приявї" („w mojej obecności"), а що буде, як тому директорові не схочеться додати цеї замітки, або не схочеться пересилати декларації кураторові? При переміні привселюдних шкіл на двоязичні і взагалі при всіх метаморфозах, звязаних зі загальним шкільництвом, подано речинці, тут же все висить в повітрі. Поставлено цілу низку перепон для декларантів, але не подано нічого, що примушувалоб директора польської школи пустити справу в рух і довести її до якогось закінчення. Директор польської школи виконує над наївним декларантом поліційну владу, те саме робить куратор (справджа важність декларації), але декларант по суті ніяких управнень не має. Все рішає мін'стр освіти, але в межах „ухваленого законодатною владою буджету". Нема буджету, а так буде звичайно, то нема й школи, навіть двоязичної, хоч би і директор польської середн. школи, куратор і міністр освіти були просто ангелами і розпиналися за двоязичною середн. школою.

Всі ці норми розпорядку є поясненнями до арт. 6-ого закону, „що заключує деякі постанови про організацію шкільництва", а той артикул (стаття) говорить, що „на урядово стверджене домагання батьків 150 учеників української або білоруської народности, що ходять до середніх шкіл загально-образуючих з польською мовою навчання одного повіту або міста, адміністраційно виділеного, для запевнення їм науки в матірній мові буде утворена державна середня загально-образуюча школа двоязична в цьому або в одному з поблизьких повітів." Колиж розпорядок ставить такі непереможні перепони для переміни польської школи на двоязичну, то в першу чергу зявляється питання, яким чином довести до 150 учнів української народности в якійсь польській середній школі?

*) Супроти того, що попередній наголовок статті сконфіскував держ. прокуратор, ми змушені заступити його иншим. Ред.

М. Ч.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

У. С. Р. Р.

Продовження терміну для закінчення українізації.

Рада Народніх Комісарів України ухвалила дня 12. січня проєкт постанови Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету про заходи до негайного переведення цілковитої українізації радянського апарату. Згідно з цим проєктом постанови діловодство в усіх державних установах, в торговельно-промислових підприємствах і в громадських організаціях повинно перейти на українську мову не пізніше 1. серпня 1925 р. Починаючи з моменту, як видається цю постанову, діловодство повинно провадитись переважно українською мовою й поступенно перехдити до цілковитої його українізації.

На Народній Комісаріят Освіти покладається обовязок збільшити число, а також наклад підручників української мови й ужити заходів до збільшення та розповсюдження української літератури. Народній Комісаріят Освіти повинен не пізніше 1. серпня 1925 р. видати загальний академічний словник української мови, а також термінольогічні словники з окремих галузів науки.

Для керовництва українізацією засновується центральна всеукраїнська комісія, під головуванням голови Ради Народніх Комісарів, і губерніяльні та окружні комісії, під головуванням голов губ. і окружних Виконкомів.

Постанова накладає на Народній Комісаріят Робітничо-Селянської Інспекції та його місцеві органи обовязок систематично переводити перевірку українізації радянського апарату, а особливо перевіряти приймання на службу робітників. Крім того органи РСІ повинні разом переводити обслідування установ і перевіряти кожного співробітника щодо українізації.

Особ, що виявили недостаточне знання української мови, треба звільнити й приймати наново до служби на території України тільки тоді, коли викажуться свідоцтвами іспиту з дисціплін українознавства та української мови в обсязі програми семирічної школи.

Залишається в силі постанова про заборону приймати на службу осіб, що не володіють українською мовою.

(„Більшовик", 14/I. 1925).

Москалі нарікають.

В письмі з Києва до Берлінського кадетського „Руля", якийсь „Русотяп" нарікає, що у Києві при нетавньому скороченню персоналу в державних установах повикидано багато зі служби Москалів за незнання української мови, яку він називає „галицийсько-болгарсько-армянським" жаргоном!

Насіння на засів.

На Всеукраїнській нараді хлібозаготовщиків, вияснено, що потрібно заготовити для весняного засіву 860.000 пуд. насіння, а зробити це можна буде тільки тоді, як заборониться вивіз збіжжя поза межі України. Нарада постановила домагатися, щоб Українська Економічна Рада видала таку заборону. — (Більшовик, 9. I.)

Розміри селянського землекористання.

В 1924 р. було на Україні 4,912.069 селянських господарств, які по розміру земельного забезпечення ділилися так: безпосівних було 4.3 проц., з посівом до одної десятини — 11.3 проц., від одної до двох десятин — 22.4 проц., від двох до трьох десятин — 19.8 проц., від трьох до чотирьох десятин — 13.4 проц., від чотирьох до шести десятин — 14.4 проц., від шести до девяти десятин — 8.4 проц., від девяти до пятьнайцяти — 4.6 проц., більше пятьнайцяти — 1.4 проц.

Перші три групи господарств можна залучити разом, як незабезпечені землею бідняцькі господарства, складають вони 38.0 проц. загалу господарств, дальші три групи, від 2 до 6 десятин можна назвати середняцькими, становлять вони 47.6 проц. загалу господарств, останні три групи від 6 десятин вгору будуть „куркульськими" господарствами, становлять вони 14.4 проц. загалу господарств.

Малеквко ці „куркулі" і не дуже їх багато, а скільки вони клопоту роблять радянській владі, як з ними починають рахуватися!

Дві течії в російській Компартії.

В чім сила комунізму? — Ленінізм і троцькізм. — Перемога ленінізму в С.Р.С.Р

Як ми не підходили би до справи комунізму і з якого становища ми його не розглядали би, то завсіди мусимо ствердити, що він є наукою, яка має своїх засліплених поклонників, апостолів, а навіть мучеників. Ми мусимо ствердити факт, що комуністичні ідеї перестали вже бути тільки утопією, а з більшими чи меншими успіхами або невдачами проводяться в життя на території одної пятої частини земського континенту. Реалізатори комунізму находяться по нинішний день на протязі семи літ у затяжній війні з усіма т. зв. буржуазними державами світа і не тільки з державами, але й з усіми суперечними комунізмові соціяльними течіями. Правдивим реалізатором комунізму є Комінтерн. І хоча всі майже буржуазні держави хочуть зблизитися до уряду СРСР, та зажити з ним згідно зі старими традиціями в добрих дипльоматичних звязках, то з Комінтерном всі вони мають свої порахунки. Всі вони бажають з цілого серця поминути всяку діяльність Комінтерну. З цього ясний висновок, що пропагований Комінтерном комунізм страшний для всіх буржуазних держав без виїмку.

І тут саме насувається питання: чому комунізм такий страшний для всіх? Страшний він перш за все своїм змістом. Ідея зрівнання усіх суспільних клас у всіх відношеннях як громадської так і економічної натури це безперечно найбільш приваблива ідея. Комунізм є наукою, що приймається у всіх рас і народів. Він є міжрасовим і міжнародним, отже світовим. І в тому саме його сила. Очевидячки, що та сила комунізму робить сильними і його реалізаторів, тобто Комінтерн. Комінтерн могутній своєю пропагандою комуністичної ідеольогії. Мета Комінтерну — це світова революція і диктатура пролетаріяту на всіх континентах. Инша річ — уряд СРСР. Він підчинений ідейно Комінтернові, хоч фактично Комінтерн залежний від того уряду економічно. Від уряду СРСР, вимагають цілковитого відмежування від Комінтерну. Це на перший погляд зовсім можливо, бож уряд СРСР, реалізує комуністичну доктрину тільки на території СРСР. Одначе на ділі це не можливо, бо уряд СРСР, в ідейному відношенні підчинений Комінтернові. Далі не можливе воно ще й тому, що мрія Комінтерну про світову революцію мусить бути і мрією уряду СРСР, і російської комуністичної партії. Цю мрію мусить реалізувати уряд СРСР, також як Комінтерн, бо чим дальше до реалізації тої мрії, тим слабше мусить себе почувати СРСР. Відсунення менту світової революції — це рівночасно підкопання внутрішньої сили комунізму в СРСР. Проте не диво, що пропаганду Комінтерну дуже важко відмежувати подекуди від дипльоматичної акції уряду СРСР.

Саме справа прискорення чи відсунення менту світової революції стала вже причиною внутрішньо партійного ослаблення в російській компартії. Кажемо про т. зв. троцькізм. Ми вже писали про те, що „троцькізм" є протилежністю „ленінізму". Ленін йшов весь час революції на компроміси. Таким найбільшим компромісом зленінізованого марксізму є ідея робітничеселянської диктатури, як переходової стадії до чистого комунізму. Ленін стояв на тому становищі, що з окрема в Росії ця комбінація невідхильна і необхідна тому, бо міський пролетаріят є там виникаючо малим і слабим у порівнанні з великанською масою селянства. Троцький був і є тої думки, що навіть в Росії можлива тільки диктатура міського пролетаріяту. На селянство не можна рахувати тому, бо воно по своїй природі наскрізь буржуазне. Поминувши селянство, диктатура самого міського пролетаріяту в Росії буля би наскрізь ізольованою, а через те і короткотрівалою. На це має Троцький теж аргумент. Він є тої думки, що робітничо-селянська диктатура в СРСР, теж не може бути довготрівалою, якщо вона буде стиснена і обмежена виключно тільки до території СРСР. Комуністична диктатура мусить проявити максімум кінетичної, експанзивної енергії. Селянство такої енергії не може проявити ніколи, бо воно інертне по своїй природі. Таку енергію може проявити тільки міський пролетаріят. А через те слід опертися в СРСР, виключно на міському пролетаріяті і вдарити всіма збройними силами СРСР, на весь захід. Його противники з цим не погоджуються, бо непевні перемоги, а пускатися на програну нема достаточної причини.

Троцький ставить справу так: або виграти або програти тільки не нидіти, тільки не занапащувати революційної енергії. Такий напад всеї збройної сили СРСР, на західні держави може запалити весь світ, а щонайменше всю Европу або знищити пролетарську комуністичну диктатуру. Для Троцького не важне те, хто переможе, а важне те, щоби був революційний розмах, рух і революційна експанзія. Ось чому „троцькізм" ідентифікують ленінці з перманентною революцією. Очевидячки, що при теперішних обставинах, де всю владу в руках мають ленінці, троцькізм повірно переможений. В обороні Троцького став публично тільки один Преображенський, провідник внутрішнопартійної дискусії зперед року. Всі инші ще до нині публікують всякі статті й брошури проти „троцькізму". (Самого Троцького на останньому засіданні Центрального Виконавчого Комітету російської компартії цілковито здеградували. И йому відняли провід у Революційній Військовій Раді та завісили в членських правах центрального Виконкому російської компартії).

Обставина, що в обороні Троцького не виступив майже ніхто публично, не означає ще, що троцькізм не має приклонників у компартії. Навпаки троцькізм має дуже багато приклонників у партії. З ними дуже завзято борються ленінці зі Зіновєвим, Каменєвим і Сталіном на чолі. Ця ідейна боротьба доказує, що партія від півтора року хорує на внутрішню, чисто ідеольогічну недугу.

Реалізатори заповітів Леніна саме й допускають компроміси. Вони боронять робітничо-селянської диктатури; вони наказують філіям Комінтерну йти в деяких випадках на компроміс із буржуазією і з парляментаризмом; вони не спішаться зі світовою революцією, бо хочуть її перш завсе відповідно підготовити. Згідно із вказівками Леніна звернули вони особливу увагу на близький та далекий схід, де замісць комунізму розбуджують національну свідомість і защіплюють ненависть проти чужого (перш за все англійського, американського і французького) панування, вони працюють всею силою пари над сепаратистичним рухом в усіх европейських кольоніях, надаючи йому націоналістичну закраску. В імя чого це робиться? Все це робиться в імя революції на Заході, а в першу чергу в Англії, Франції і т. д. Адже Ленін казав, що відібрання кольоній великим державам є рівнозначним із революцією в них. Мета ленінізму така як троцькізму, але тактика зовсім инша.

Такі дві течії змагаються завзято в нутрі комуністичної партії. Котра з них більш реальна важко сказати. Та слід ствердити, що те внутрішне змагання рівнозначне з недугою, чи краще з ослабленням партії. І тут може Троцький має рацію. Застій революції не причиняється до успіхів комунізму в такій мірі як активізм і експанзія. Застій видвигає потребу компромісу не тільки з життям, але й зі західно-европейським капіталізмом, а це суперечить комунізмові.

Від факту: яка партійна течія компартії переможе в недалекій будуччині залежатиме у великій мірі теж европейська рівновага і світовий мир. Перемога „троцькізму" означує негайну війну, що може спричинити світову пожежу. Та слід ствердити, що „троцькізм" тепер не має великих виглядів на побіду. Инша річ, що є небезпечнійше для т. зв. буржуазних держав. Коли обі течії розглядати з огляду на таку небезпеку, то „ленінізм" у своїх наслідках є далеко небезпечнійший від „троцькізму".

В. М.

Дрібні вістки.

В Злучених Державах Північної Америки підписання російсько-японської угоди викликало незвичайно прикре враження. Японія, що тепер залежала від американської нафти, перестане бути її консументом, завдяки концесіям на Сахаліні. Крім цього угода спрямована проти американських і англійських впливів у Азії.

Иоффе, один із найбільше талановитих большевицьких дипльоматів дістав привітну телеграму від японського премієра Като з нагоди підписання японсько-большевицької угоди.

Японія зобовязалася при підписанні угоди з большевиками не підписувати протоколу, що торкається Бесарабії. Румунії на підписі того протоколу дуже залежить.

До Варшави візвано на нараду всіх польських дипльоматів на Балкані.

Гербет, французький посол у Москві, підписав з радянським урядом умову про купно французьким урядом значної частини нафтових продуктів.

Уряд СРСР. виступив перед румунським урядом з новою пропозицією в справі Бесарабії. СРСР. відступить для Румунії два повіти: Ізмаїль і Кагуль, але за те домагається плебісциту на решті бесарабської території.

До Льондону приїхав румунський премієр Братіяну в справі воєнних довгів.

Уряд СРСР. відкликав своїх торговельних представників з Афганістану і Константинополя.

Крізь дірку від ключа.

Польської преси in rebus ucrainicis ignorantia maxima.

Польська преса від давна, а спеціяльно від опанування польськими військами Східної Галичини і Волині, проявляє в українських справах крайну ігноранцію і тупоумну неграмотність. Колись, за часів публіцистичної діяльности Франка і Павлика, кожний поважнійший польський щоденник чи місячник, взагалі періодик, удержував постійну рубрику на українські теми, присвячуючи багато уваги подіям на всій українській території. Українські справи реферували або постійні співробітники або постійні кореспонденти і то звичайно Українці. Для прикладу зазначимо, що в „Курєрі Львовскім" в часах його найвищого розвитку реферували поруч инших справ українські справи Іван Франко і Михайло Павлик, в „Слові польскім" д-р В. Щурат, а опісля Кость Сороківський (пізнійший Константи Сроковскі), в соціялістичній польській пресі Мих. Ганкевич, Семен Вітик і пок. Теофіль Мелень, в „Критиці" Богдан Лепкий, Остап Луцький і ин. Пок. Ів. Франко писав крім того на українські теми в багатьох польських періодиках, як варшавська „Правда", „Пшеглонд сполечни" і ин. Тоді до українського питання ставилися також ріжно, але поважно. Тепер же в польській пресі, наскільки звляються які статті на українські теми, то вони не тільки позбавлені якоїнебудь відповідаль-

ної серіозности, не тільки крайно ігнорантні й огидні, але заправлені виключно шпигунським сосом і поліцейським цькуванням. Вистане згадати, що єдиним інформатором польської публики про українські справи є відомий В. Демянчук, який реферує горох з капустою в „Газ. Львовск-ій". І цікаво, що ці шинкові сплетні вуличного репортера, підправлені якоюсь навмання виоваленою фразою з нашого органу, безкритично передрукоє польська преса з краківським „Час-ом" на чолі. Діються навіть такі речі, що ті сплетні Демянчука пускає в світ півофіціяльна Агенція Всходня" (АВ). І то польській пресі вистарчає, навіть тоді, коли Демянчук в своїй ігноранції твердить, що на прик. КП(б)У. (Ком. Партія більшовиків України) є ні менше ні більше, тільки Ком. Партією бувшої (byłej) України. Цікаво, що цю нісенітницю в цілости передрукував краківський „Час". На українські теми пишуть ще з львівської преси, подаючи „відомости" з поліційних закамарків, методою „крізь дірку від ключа" лубочна „Газета поранна" і божевільно-шовіністичне „Слово польске". Так на прик. в ч. 22 (з дня 23. ц. м.) помістило „Слово польске", спираючися на „відомостях" — „крізь дірку від ключа" статейку „Поворот посла і палатна революція", в якій не втерпіло, щоби не виявити своєї поліцейської жилки. Подаючи перипетії на становищі начального редактора нашого органу, „Слово польске" твердить, що трудовики (під яким то терміном воно розуміє мабуть власників „Діла"), скликали нараду, спротивилися напрямкові, який заістнував був в перших днях ц. м. і віддали

„керму редакції знову в руки випробованого і добре вже з інструкціями Комінтерну обзнайомленого Федорцева".

А це все доказує ні менше — ні більше, тільки,

„як сильно українські націоналісти звязані з третім інтернаціоналом".

Аж страшно подумати! Український націоналізм і третій інтернаціонал це така гармонія, яка може зродитися тільки в голові крайного кретина. Зайвим було би спростувати й персональні відомости, подані „Слов-ом польск-им", але годиться додати, що з „інструкціями Комінтерну" повинен познайомитися кожний, хто має відвагу забирати голос на сторінках преси без огляду на свій політичний і соціяльний світогляд.

Вкінці „Слово польске" навчає своїх віруючих, що

„за кожнім полі слід (їм) піддержувати змагання руських угодовців і льояльних сфер, які не стоять фанаберії звязи із Росією, чи то царською, чи більшовицькою".

Хтож їм боронить, нехай піддержують, але тут з цього речення пробивається щось більше, а саме невтишене пересердя, що Україна істнує, розвивається, що зростає національна свідомість на широких просторах, що українська маса примушує навіть таку безоглядну могутність, як радянський уряд і комуністичну партію рахуватися з українським національним рухом і його постулятами. Inde ira, ось де злоба і джерело доносцицтва. Але чиж ми в тому винуваті, що більшевики не стиснули простягненої вшехпольської руки і не прибили з др. Ст. Грабским згоди „na zniszczenie Rusi"?

Такою то половою отуманює польська преса свою публику, інформуючи її методою „крізь дірку від ключа" — очевидно — „про тайни" української політики. Треба вуже дуже вбости, щоби не відчувати свого положення і з міною „патріота польського" сповнювати нікчемну ролю добровільного поліцая. Зрештою, не дивуємося „кресовим" органам, але дивує нас, що такі нісенітниці передруковує й поважна преса, як це робить залюбки крак. „Час", а часом і варшавський „Кур. Польскі".

В останніх часах тільки у львівському пепесівському „Дзєннік-у Людов-ому" появилася статтє з українських справ, написана — загально беручи — вірно й обєктивно.

З партійного життя.

Оснування УСП.

Розбиття українського соціялістичного руху на західно-українських землях поступає дальше. Під тим оглядом українські соціялісти ділять долю всіх инших політичних напрямків серед західно-українського громадянства. Не будемо пригадувати всіх перипетій, які від початку війни, а ще більше від початку 1919 р. переходила українська соціяльно-демократична партія (УСДП). Одначе фактом є, що в останніх часах ця партія з одного боку пішла була сильно наліво, а з другого боку затратила свій суто національний характер, переходячи в повному того слова розумінні на інтернаціональну платформу. Виступивши з II-ого Інтернаціоналу і не вступивши до III-ого, партія формально була завішена між небом і землею.

Парт. розбіжности спонукали частину партії в суто-національною закраскою (під проводом д-ра Льва Ганкевича, П. Буняка і Ів. Квасниці) стати осторонь партійного життя і дожидати дальшого розвитку подій. Одночасно УСДП., увільнена від тих елементів, яких ідеольогію можна би прирівняти до ідеольогії укапістів, — скорим кроком простувала наліво. Цей хід ще більше причинився до зріжничкування в УСДП., довівши до виступлення з неї комуністично-настроєного крила і до обєднання уесдепівських послів в один комуністичний клюб з польськими комуністами.

Поліція, підозріваючи, що УСДП. є маскованою комуністичною партією, розпочала її переслідувати, арештуючи членів, розвязуючи організації і закриваючи пресові органи партії. Довший час партія не проявляла діяльности. Аж в останніх часах почали кружляти вістки, що мусіли викликати не-аби-яке здивування. Виявилося, що одна з груп б. УСДП. заходиться біля оснування УСП. (Української Соціялістичної Партії) на зразок ППС. Цю групу творять: Антін Чернецький, б. член редакції „Впереду" (в ріжних його фазах) і „Землі і Волі", інж. М. Парфанович (недавній голова УСДП.), Панас, Кушнір, Добрянський, Віхар і ин. Ця група задеклярувала себе перед владою, як приналежна до II. Інтернаціоналу і одержала дозвіл на видавання свого органу. В найближчих днях появиться „Робітник", покищо як двотижневик, який відслонить правдиве обличча нової партії. Редактором „Робітника" є А. Чернецький. Нова партія увійшла в деякі взаємини з пепесівцями, між иншим віддавши їм льокалі при вул. Оссолінських на приміщення професійних організацій. Розуміється, покищо нема позитивних даних для висловлення критичного погляду на ролю нової партії, та вже сьогодня годиться зазначити, що значна частина старих і новійших членів б. УСДП. тримається осторонь нового соціялістичного угрупування.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Диверсійні напади.

На виленськім відтинку польсько-радянської границі зловили 22. І. секретарку ГПУ в Москві Іванну Бот-Скотальську, яка перекрадалася на польський бік. Найшли при ній документи про організацію ватаг і див. нападів і рад. повновласти. С-ку віддали слідчій поліції. Варта, що прибула з польсько-рад. границі до Варшави, оповідає, що СРСР. вербує молодь до ватаг, що мають напасти на Польщу. Гранична рад. сторожа оповідає голосно про ці приготування, що мають бути відповідю на польські напади. Напади мають доконати на рівенський, острізький, здолбунівський і кремянецький повіт. По звідомленням із Мінщини, на границі звилася диверсійна ватага силою 80 чоловік. З Мінська одержали вони коні й муніцію. В Могилині по радянському боці утворився більший відділ із 150 чоловік під проводом Мухи. Всі часописи звідомляють, що на границі Волині й далі на північ появилися нові деверс. відділи. Диверсанти одержують по 110 рублів у місяць, три одяги й що здобудуть на Польщі.

Відложення засідань сойму.

23. І. у марш. сойму була конференція членів буджетової підкомісії при участи прем. Грабского. Ухвалили відложити пленарне засідання сойму аж до покінчення праць над преліминарем. Це потриває яких 6 тижнів.

Експозе мін. Скшиньского.

На засіданні комісії загр. справ мін. загр. справ Скшиньскі в експозе згадав про балтійську конференцію, про відносини до Німеччини, про конфлікт із Данцігом. Відносини до СРСР. не змінились від часу останнього експозе і мін. Ск. сподіється, що дадуться полагодити ріжні непорозуміння.

Справа галицьких воєводів.

Новий львівський воєвода Гараніх обняв урядування 23. І. — „Сл. П." звідомляє, що центр. влада рішилась обсадити сх. галицькі воєвідства „Русінам-и". Головнож становище станиславівського воєводи і заст. львівського воєводи. Заступником станиславівського воєводи має бути Поляк. Теж саме ч. „Сл. П." звідомляє, що станиславівським воєводою буде краківський гімн. проф. Запаль.

Троцький зник?

З Льондону поширилась чутка, що Троцький нечайно пропав із палати, біля Москви, в якій жив із ріднею. Разом із Т. зникла вся його семя, невідомо де.

Мільран сенатором.

Б. през. Франції Мільран верне, мабуть до політ. життя. Нар.-дем. ліга предложить в сенаті Мільранові місце, опорожнене наслідком смерти одного сенатора.

Справа Вранґлевої фльоти.

Румунія противиться, щоби бувша Вранґлева фльота переплила крізь Дарданелі, та щоби на Чорному морі були тяжкі російські кружляки.

Відгомін сензаційного арештування.

До Львова перевезено з Варшави арештованого директора друкарні Єгера. Сконфіскований у арештованих матеріял передано слідчому судді. Всі арештовані відповідають за злочин обману, доконаного введенням у блуд властей і за очорнювання Пилсудського. У звязи з арештуваннями в соймі інтервеніювали представники жидів соймового кола

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Послідне (16) число нашого часопису сконфіскувала польська прокуратура за сім уступів другої статті разом зі заголовком та кінець новинки „Свято 22. січня".

— **„Стара Україна".** Від січня 1925 р. видавання місячника „Стара Україна" перейняло Наукове Товариство ім. Шевченка (Бібліотека і Музей). Идучи на зустріч бажанням читачів, Н. Т. ім. Ш. установило від 1925 р. річну передплату на згаданий місячник, яка виносить 10 (десять) зол. Вип. I.—II. (подвійний) за січень—лютий н. р. друкується і вийде в 1-шій половині лютого. Випуск цей принесе, між ин., дуже важний і дуже цікавий документ гетьмана П. Орлика п. з. „Вивід прав України", що його найшов у нащадків Орлика у Франції наш молодий історик п. Іл. Борщак. З документу цього українська історіографія й українське громадянство вперве знайомиться з найважнішими [illegible] гетьмана Ів. Мазепи з шведським королем Карлом XII. в справі відбудування Української Держави—договору, що його Карло XII. по поразці під Полтавою 1709 р. велів негайно спалити. Щойно тепер, після опублікування згаданого документу, можемо оцінити гетьмана Ів. Мазепу у повній величі, а також зрозуміємо величість катастрофи, що в 1709 р. під Полтавою зустрінула Україну. Редакція й Адміністрація „Старої України": Львів, вул. Чарнецького ч. 24.

— **Рідкий випадок.** В останніх днях зайшла подія, що мусить викликати неаби яку сензацію. Перший раз від 6-тьох літ одержав адютум у львівському шпиталі працюючий там від ряду літ безплатно лікар-Українець д-р Олександер Педех. Є це перший Українець, що за польських часів одержав добну винагороду за тяжку працю. Досі Тимч. Самоуправний Виділ, який управляє всіми галицькими шпиталями, постійно відкидав внесення на призначення адютум лікарям-Українцям, які там працюють в числі до 10.

— **Новий сензаційний зворот у справі Штайґера.** Короткий поліційний комунікат каже про раптове арештування інж. Корнґберґа, ритівника Глезермана (радного м. Львова), фотографа Мінцера, директора приватного бюра детективів Дворіцкого й б. поліційного агента Мекетина.

З огляду на те, що слідство у даній справі ще ведеться, поліція не подає ніяких інформацій. Жидівська „Хвіля" з обуренням зазначує, що всі часописи дістали повідомлення про ці арештування — а про „Хвілю" забуто. Ці арештування дали у Львові сензацію дня, яка усунула в тінь навіть вчерашній розстріл на подвірю Бриґідок.

— **Доразовий суд у Рівному.** Дня 4. лютого має відбутися в окружному суді в Рівному доразовий суд над Іваном Ковальчуком, Йоною Романовим, Олександром Радкіном, Родіоном Радкіном, Гнатом Лазарчуком, Миколою Калиничуком, Родіоном Ракушцем, Силою Судовиком, Максимом Бочком, Іваном Власюком, Олександром Міщикевичем, Абрамом Тарасюком, Вікторотм Царенком і Михайлом Д[illegible]медюком, обвинуваченими за злочин з арт. 274 і 564 к. з. Обвинуваченим закидує внесок прокуратора організування повстання, напади на двори, підпалювання домів, нищення залізничих шляхів, телефонів, телеграфів і т. д. Закон передбачує за ці злочини кару смерти. Обвинувачені частиною інтеліґенти частиною селяне у віці між 24—37. Обвинувачує прокуратор Ходецкі. Предсідником трибуналу радник Башинський. Як оборонці зголосилися сенатор адвокат Карпінський, Ванькович, Кобилянські, Жиґодакі і адвокат д-р Лев Ганкевич зі Львова.

— **За державну зраду.** Перед львівським судом присяжних почалася розправа проти редакторів завішеної комуністичної „Трибуни Роботнічої" Лявґера і Кідаска, обвинувачених в державній зраді. Розправу розписано на два дні.

— **Щасливе Левандівка.** На оподатному засіданні міської ради міста Льво-

ла рішено віддати „Товариству Школи Людової“ два морґи ґрунту на Леваді від двором. На цьому ґрунті має станути польська школа.

— **В допомогу кольоністам** Польське міністерство аграрних реформ зарядило, щоби земські уряди вже тепер увійшли в контакт з поодинокими зарядами державних лісів відносно скількости дерева, яке має бути доставлене для кольоністів за „кресах“.

— **Засуд на б. польського старшину.** Перед варшавським судом закінчилася на днях тайна розправа проти б. старшини польського війська Евариста Ліпке, обвинуваченого в збиранні відомостей про польське військо для чужої держави. Ліпка засуджено на 8 р. к. тюрми.

— **Нарікав польського „редактора“.** В Катовицях арештовано редактора неіснуючого вже часопису Войцеха Махвіцкого, що свою журналістичну карієру почав як поліційний агент. Махвицкого арештовано за ряд вимушень.

— **Самогубство чи убийство?** В справі найдення тіла бл. п. Романа Корнеллі на личаківському кладовищі зарядженo слідство. Момент, як відстань револьвера при деваті, обі руки в рукавичках, стиснуті в кишені і т. п. приводять львівську поліцію на здогад, чи Корнелі не впав жертвою убийства, а не самогубства.

— **Наслідки „санації“.** Варшавські власти ствердили, що під теперішню пору відбувається широко закроєний еміґраційний рух до Палестини та на захід Европи. Міжнародні поїзди вивозять з Варшави багатих жидівських купців, що поліквідували свої підприємства. Те саме явище завважується в Лодзі. Причиною еміґрації є великий застій в промислі і торговлі, викликаний „санаційними“ заходами Ґрабского.

— **Податок на нежонатих.** На засіданні варшавської міської ради буде обговорюватися на днях справа заведення міського податку на нежонатих.

— **Загадочна афера.** Американський конзулят в Варшаві попав на слід широко закроєної ефедавітової афери. Стверджено, що ефедавіти, та сертифікати на виїзд до Зєдинених Держав, висилані конзулятом до поодиноких осіб, пропадали по дорозі, опиняючись в руках людей, для яких не були призначені. Справою заняласи слідча поліція.

— **Причини лагідної зими.** Метереологи стараються за всяку ціну виснити причини лагідности сьогорічної зими. Декотрі з них бачуть її в частих землетрусах, та нагальних атмосферичних явищах, які останніми часами навістили континент. Землетруси мали здеформувати дно океану, що перемінило напрям холодних і теплих морських течій при чому береги Европи оповила гаряча течія, яка йде з півночі і обливає береги Франції, Англії, Німеччини, огріваючи й побережа балтійського моря.

— **Екзекуція у Львові.** Присудом львівського доразового суду засуджено минулого четверга всіх чотирьох бандитів з Сокільщини, при чому Вндорос і Ковалик, як непогнолітні дістали по 8 літ тюрми, а Кантора й Дишканта засуджено на смерть. Обох засуджених відвезено до „Бриґідок“, а тимчасом трибунал відїхав на почту, щоб скомунікуватися з президентом польської республики, в справі помилування. На годину перед екзекуцією, назначеною на годину 1·5 мінут, наспіло рішення президента, яким помилувано Кантора, не шалюючи Дишканта. А тимчасом жадна крови львівська голота, серед якої головний процент творили „пані“, облягла Бриґідки. На місце екзекуції впущено небагатьох, чим улиця була дуже невдоволена. Дишкант, який від хвилі засуду аж до останка не міг запанувати над собою, з трудом висповідався і підписав завіщання, після чого під острим конвоєм відійшов на місце смерти. Зворушений священик погладив його по голові, дав йому поцілувати хрест, впала сальва і Дишкант перестав жити.

— **Невідомі ґази.** В місцевости Гранзов у Німеччині, підчас вертання керниці вибухли незапальні ґази, яких хемічний склад являєся загадкою для знавців. Нові вертення в згаданій околиці дали подібні результати. Берлінський ґеольоґічний інститут вислав на місце своїх представників.

— **Заговір проти англійської фльоти.** Англійська поліція відкрила великий заговір Індийців проти англійської фльоти. Заговірники задумували висадити в повітря англійські воєнні кораблі й підводні судна, що під теперішню пору стоять в пристанях. В звязку з аферою арештовано шістьох Індийців, у яких найдено компромітуючі папері.

— **Комітет будови „Народнього Дому“ на Богданівці** уладжує в дни 1. лютого 1925 р. о 4. год. поп. у власній домівці традиційне свято „Просфора“. Запрошення будуть розіслані. — *Комітет.* 1—1

— **Кружок УПТ. ім. Б. Грінченка** уладжує в неділю 1. лютого ц. р. о год. 4. попол. у власній домівці при вул. Городецькій 95 сільську просфору. 1—1

Комунікат у справі ювилейної подорожі до Риму.

Львівський український комітет ювилейної подорожі до Риму на своїм повнім засіданні дня 21. січня 1925 р. докладно обговорив і основно розважив всі арґументи проти ювилейної подорожі підношені в деяких колах нашого громадянства, а з окрема також у статтях перемиського „Українського Голосу“, в яких взиваться занехати ювилейну подорож і розвязати комітет на знак протесту проти Ватикану в справі целібату і в інших церковних справах.

В переведеній дискусії стверджено, що комітет не може входити в оцінку замітів, звернених проти Ватикану в справі целібату і в інших справах, бо в кождому разі окрема ювилейна подорож Українців греко-католицької Галицької Провінції не остає в ніякому звязку з тими справами, а демонстративне відкликання тої подорожі і розвязання комітету не осягнуло би ніякої позитивної цілі, ані не мало би ніяких корисних наслідків. Взагалі всі арґументи підношені проти відбуття окремої української ювилейної подорожі є зовсім нестійні, а навпаки така подорож являється з церковної і національної точки погляду пожаданою і корисною.

На цій основі комітет одноголосно вирішив не розвязуватися і стоячи рішучо при своїй первісній постанові, уладити з весною намічену ювилейну подорож до Риму.

Подаючи це до відома учасників паломництва і цілого громадянства, комітет заявляє, що є свідомий ваги свого рішення і бере за нього повну відповідальність.

Львів, дня 21. січня 1925.

Львівський Український Комітет ювилейної подорожі до Риму.
1257 1—1

Зі спорту.

Карпатський Лещетарський Клюб.

Перша прогулька К. Л. К. до Славська.

Дня 18. ц. м. виїхав перший раз гурток членів КЛК. на прогульку до Зелемянки та Славська. Відїзд зі Львова в неділю о 4·10 попол. а в год. 8 вечір мандрували про улькою серед тріскучого морозу, та високого гарного снігу, на який прийшлося у Львові так довго ждати, до пристанку в Зелемянці. Завдяки вічливости ПП. Павлова і Гричевича, які всім бажанням йшли назустріч, два ночліги у захисті останутъ лещетарям милим спомином. В понеділок рано, при сильнім морозі їзда на дошках 16 клм. долиною до Славська. Вже по дорозі. Тухля уважає задя par excellence. Щож і казати про Славськ. Назвали його галицькі лещетарі своєю Меккою. Славськом захоплюються у своїх описах туристи-лещетарі з далекого закордону. Першого дня, себто в понеділок, сідували вправи в скоці. Скоки вийшли гарно, хоч сніг на цьому місці якраз під скок не був найкращий. Члени КЛК відвідали пароха о. декана Качмарського, який з своєю дочкою гостинно приймав перших українських лещетарів у Славську. Вечер — поворот до приюту в Зелемянці, нічліг, а вівторок залізницею знов до Славська. Поверх пять годин їзди на стоках засніженого Тростяна (1232 м.). Знаменитий пушистий сніг дав змогу до вправ телемарка та до імпозантних зїздів. Під ніч вертали прогульковці до Львова, прощаючи з жалем Славсько. Від Стрия знову безнадійно чорна земля без клаптика снігу, так що по приїзді до Львова остало лише вражіння якоїсь гарної казки. Як сон минули ці два погідні дні серед чарівної зимової природи. Дійсність прогульки паганує лише невеличка втома, якої причиною є брак тренінґу. КЛК. плянує з початком лютого, якщо услівя снігу дозволять, влаштувати другу прогульку до Славська. *Зенон Р.*

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У неділю 25. I. м. Ходорів.
У понеділок 26. I. м. Ходорів.
У вівторок 27. I. м. Рогатин.
У середу 28. I. Рогатин. 1230 3-?

Цеї неділі 25. I. чайний вечір Заходом Союза Українок—Бесіди (Чутовского 22). Гостей жде добра забава і обильний буфет. 1254 1—1

Важне для львівських священиків. Сходини Кружка Тов-а св. Павла, скликані на суботу 25. січня, з причини перешкоди оо. катехитів при класифікаціях, відбудуться в лютім, в речинці, який пізнійше означиться. Засідання Виділу св. Павла відбудеться в середу 4. лютого. — *Виділ.*
1253 1—1

Подяка. Отсим складаю щиру подяку особам, які ратували мене через 2 місяці підчас моєї смертельної недуги в Коломиї, а саме: Дир. Ст. Галібеєві, без якого матеріяльної та моральної допомоги я загинув би, Вп. пані д-рові Галібеєвій та д-рові Білозерові і Вп. Панству Кобринським за їх сердечне піклування мною, п. лік. д-рові Володимирові Білозерові за безкоштовне лічення, родинне відношення та матеріяльну піддержку, п. лік. д-рові Александрові Козакевичеві за безкоштовне лічення та присутність на консиліях. Жіночому Кружкові в особі Пані Мельникової за улаштування, по ініціятиві дир. Галібея, льотерії в мою користь, а Панночкам Лені Катьмусівній та Галі Полотко за продаж білетів. — *Гриць Березовський* артист українського театру. 1—1

Зам'сць подяки всім тим, що співчували в моїм тяжкім горю і віддали послідню прислугу мойому покійному мужеві Луці і Гаврилові — складаю 50 зол. на Рідну Школу — Павліна Гарматієва, Могильниця п. Теребовля. За щедру жертву складаємо українське „Спаси-Біг“ — Головна Управа У. П. Т. 1252 1—1

Вступні іспити в прив. гімназії У. П. Т. (з правом прилюдности) в Яворові відбудуться в днях 2. і 3. лютого ц. р. — Зголошуватися треба день перед тим. — Управа. 1251а 1—1

Бурса ім. І. Франка в Яворові завдяки поширенню свого помешкання може прийняти ще 20 питомців за місячною оплатою 30 зол. Управа Бурси бере на себе обовязок подбати про прийняття нових питомців до місцевої гімназії з правом прилюдности. — Управа.
1251б) 1—1

Дрібні оголошення.

Шукаю жениха, кавалера до 35 літ на становищі за декретом, для сестрінниці міщанки, що живе на провінції при мамі, літ 20, пристійна, власниця поля і хати. Зголошення до Адміністрації для „Українки“. 1248 1—2

Добрий, рутинований інструктор, по можности абітурієнт гімн., може обняти сейчас місце на селі до науки хлопчика з I. класи гімн. і дівчинки з I. кл. народньої. Услівя після умови. Пожадане знання гри на скрипці. Зголошення під адресою: Д-р Ізидор Гоцубович Львів, вул. Кармелицька ч. 8. 1240 2-2

Музичні новости. В. Безкоровайний: 1) „Чари ночі“ сольоспів з фортепяном, слова Олеся. 2) „Вязанка пісень“ — на цитру. До набуття в книгарнях. 1216 3—3

5 кг. непрової ковбаси, або 5 кг. зробетної солонини враз з опакуванням за 12 зол. 90 сот. висилає почтою за післяплатою фабрика вудження Л. Нагірного в Самборі. Жадайте цінника инших масарських виробів. 1177 10—?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Комітет будови театральної салі Сокола в Станиславові запрошує П. Т. на

Інавґураційне Свято

отвореня новозбудованої салі і віддачі її Громадянству до ужитку.

Свято відбудеться в неділю, дня 1. лютого 1925 о год. 8. вечір в своїй салі при вул. 3. мая ч. 18.

В святі порекли взяти участь: Хор Станиславівського Бояна, Драм. Тов-о ім. Тобілевича, Пп. Г. Лаговинська, А. Приймівна, Іван Лепицький, Юл. Чайківський і Ст. Краповшак.

По відкриттю свята слідують усті і письменні привіти. Карти вступу набувати в Українській Книгарні, а в день свята при театр. касі. 1256 1—1

Під увагу Тернопільщині!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Філії Просвіти в Тернополі відбудуться в понеділок, дня 2-го лютого ц. р., о год. 11-тій перед пол. в салі Міщанського Братства. Кожда читальня обовязана вислати своїх делегатів. Проситься членів „Просвіти“ з тернопільського повіта о численну участь.

ЗА ВИДІЛ:
І. Брикович *А. Запітний.*
1247 1—1

Виділ Тов-а „Союз Українських Адвокатів“ у Львові подає до відома членів Тов-а, що дня 31. січня (субота) 1925. о год. 10. передпол. відбудуться

Загальні Збори

„Союза Українських Адвокатів“ в кімнатах Тов-а Опіки над молодю у Львові вул. Бляхарська ч. 11. з отсим порядком деннии:

1) Відкриття Загальних Зборів, 2) Відчитання і приняття протоколу з останніх Загальних Зборів, 3) Звіт уступаючого Виділу (звіт секретаря і скарбника Тов-а), 4) звіт Контрольної Комісії, 5) Вибір Голови. Місто-Голови, 10 членів Виділу, 3 членів Контрольної Комісії і делеґата кпид. адвокатури, 6) Висота вписового і вкладки, 7) Реферат тов. д-ра А. Горбачевича про основання фонду для вдів і сиріт по українських адвокатах (коррефеpент тов. д-р Б. Савчак), 8) Запити і побажання членів.

За Виділ „Союза Українських Адвокатів“:
Місто-голова: Секретар:
Д-р Мих. Волошин *д-р Ол. Марітчак*
1255 1—1

Загальні Збори

Каси Задаткової в Стрию, кооператива з обм. порукою відбудуться дня 2. лютого 1925 о год. 10. передполуднем в домі при вул. Трибунальській ч. 13.

Порядок нарад: 1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів, 2) Вибір трьох Членів Управи і двох заступників на три роки 3) Запити членів.

Колиб в означенім речинці не явилося потрібне число членів відбудуться другі Загальні Збори того самого дня о год. 11. перед полуднем з тим самим порядком нарад та в тім самім льокалі. — Рада Надзірна Каси Задаткової в Стрию, коол. з обм. порукою. — Стрий 20. січня 1925.
Д-р Герасимів, голова, *Н. Сілецький,* секретар. 1250 1—1

ПОДЯКА.

По невіджалованій втраті найдорожшого Мужа і Батька складаємо найщирійшу подяку Всім, що віддали послідню прислугу Покійному і причинилися до облегчення нашого важкого горя. З окрема сердечно дякуємо Вп. п. др. Олександрові Барвінському за Його невтомлено совісне і повне посвяти лічення Покійного через довгий час недуги, Вп. п. др Ст. Феланові за щиру прихильність і поміч оказану нам у важких днях, Всеч. о. пралатові Пасецькому за провід у похоронах, Вп. п. надінспекторові Новицкому і др О. Матковському за щиру поміч в похоронах, Всеч. оо. крилошанам Томовичеві і Ковальському та хорові під проводом Вп. п. радника Купчинського за участь у відправленню сумного похоронного обряду, Всеч. о. пралатові Пасецькому і Вп. п. ..ж. Дурбакові за теплі прощальні слова над домовиною, вкінці всім Приятелям і Знакомим, що своєю присутністю звеличали похорони та засвідчили нам свое співчуття в нашім нещастю.
Олена Пежанська, жена, Володимир, Олександер і Михайло сини.
1246 1—1

Присилайте передплату!